

Lord Luster

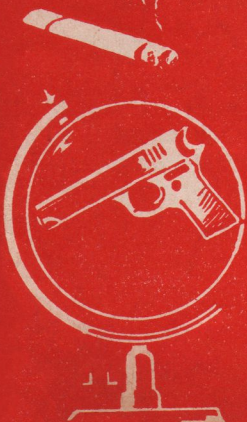
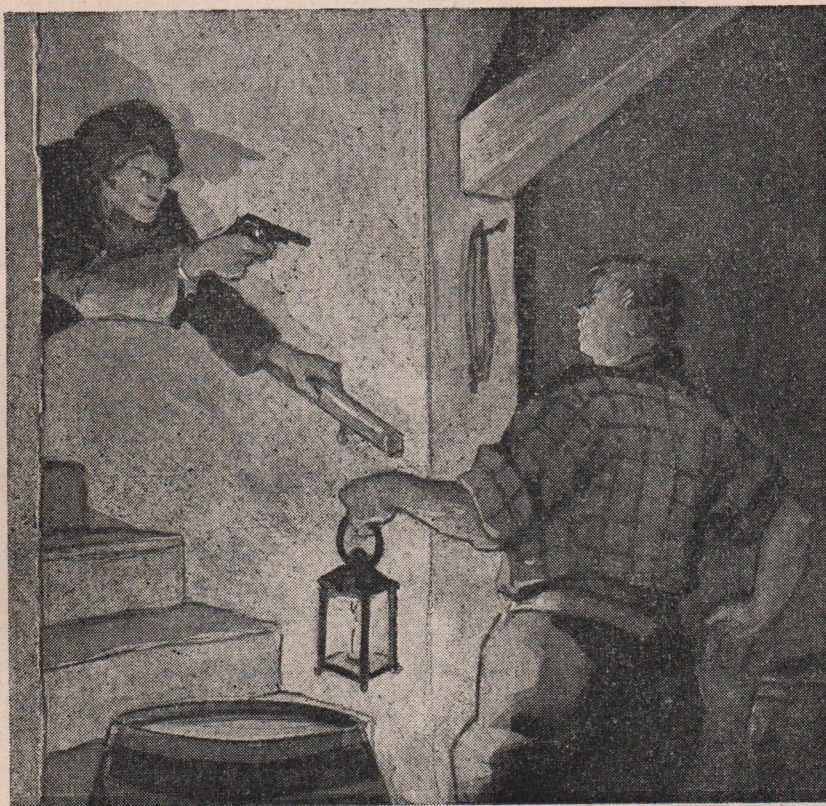
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE WRAAK OP PINE CREEK

N° 2657

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De wraak op Pine Creek

HOOFDSTUK I.

RAFFLES MAAKT PLANNEN

De stad Senati, gelegen aan de samenvloeiing van de Jukon en de Tanana, twee van de voornaamste rivieren van Alaska, bezit maar een enkel ziekenhuis.

In Europa zou men ook waarschijnlijk de naam van stad niet geven aan deze verzameling van voor het merendeel houten huizen, waarvan vele opgetrokken waren uit ruwe boomstammen, niet eens van de schors ontdaan, en nauwelijks vierkant gehakt.

De rijweg bestond uit vastgestampte aarde, die 's winters steeds met een laag glasharde sneeuw bedekt was en 's zomers vaak op een modderpoel leek, als

het maar even geregend had, of anders zo stoffig was, dat men er voortdurend in een soort mist scheen te lopen, veroorzaakt door de hoeven van de paarden, die er in snelle galop doorjoegen.

Toch is Senati een van de voornaamste steden in dit woeste gedeelte van Alaska, met een levendige handel in pelzen, wapens, paarden, vee en graan.

De stad heeft een vaste bevolking van ongeveer twintigduizend zielen, maar op sommige tijden is de vlottende bevolking minstens even groot, en men heeft dan alle moeite, die menigte onder dak te brengen.

Dat gebeurde altijd wanneer geruch-

ten de ronde deden over de ontdekking van goud, verder in het noorden, in de vlakke tussen de Jukon en de Tanana, of nog voorbij de machtige stroom, waar ieder teken van menselijke beschaving al lang heeft opgehouden te bestaan, en waar de mens bijna helemaal alleen is met de woeste natuur en de dieren, beren, wolven, otters, hermelijnen, vossen, wilde honden, steenarenden en alle andere bewoners van de poolstreken.

Meestal dook zo'n gerucht plotseling op en niemand zou kunnen zeggen, waar het vandaan kwam.

In de meeste gevallen bleek het volkomen onjuist, maar steeds worden goudzoekers uit alle delen van het land aangetrokken, als de vlieg door het licht, naar die streek, waar goud gevonden zou zijn.

De bitterste teleurstelling, de grootste ellende konden hen niet tegenhouden een volgende keer opnieuw hun schamel boeltje te pakken, om elders hun geluk te gaan beproeven, zodra weer zo'n gerucht opdook.

Hoewel al in het begin van maart, was het nog volop winter in deze streken en de straten van Senati waren met een decimeter dikke laag sneeuw bedekt.

Het vroom zo hard, dat zelfs het drukke verkeer die laag niet had kunnen aantasten.

Zij was vuil geworden, en dat was alles, maar voor het overige was zij zo hard als glas.

Het ziekenhuis lag in de hoofdstraat en het was een van de weinige gebouwen, die althans voor een groot gedeelte uit steen waren opgetrokken.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend toen twee mannen, hier zouden zij zeker « heren » genoemd worden, langs het smalle pad naar de voordeur van dit ziekenhuis liepen.

Aan hun uiterlijk was te zien, dat zij niet in deze streek thuis hoorden.

Zij droegen natuurlijk bont, want het was hevig koud. Maar de snit van hun pelzen was onmiskenbaar Europees.

Hier stelde men er zich in de meeste

gevallen tevreden mee, de vellen van een paar vossen, schapen of geiten aan elkaar te naaien, er een paar buizen van dezelfde stof aan vast te maken, die voor mouwen moesten doorgaan en de zaak was in orde.

De twee mannen echter droegen goedsluitende, korte jachtpelzen en goede vetleren laarzen, tot ver boven de knie, die ook met bont gevoerd waren.

Hun hoofd was bedekt met een hoge muts van ottervel, voorzien van grote kleppen, die onder de kin konden worden vastgemaakt en dan de oren helemaal bedekten.

Hun handen staken in dikke wollen wanten, met schapenvacht gevoerd.

En als men geweten had, wie die beide mannen waren, dan zou de belangstelling zeker nog groter zijn geweest.

Want de oudste was niemand anders dan John Raffles, de gentleman-inbreker, al zo lang door de Londense politie gezocht, tot dusverre zonder het minste resultaat.

Zijn metgezel was zijn trouwe vriend Charles Brand, in Londen niet anders bekend dan als de ijverige sekretaris van Zijne Lordschap William Aberdeen.

Hoe Raffles hier kwam?

Wel, hij had gewoon gevolg gegeven aan een van zijn plotselinge grillen en ingevingen van het ogenblik.

De huizen van Londen begonnen hem te verpletteren, zoals hij zei; hij wilde verandering van lucht en van omgeving en niets leek hem daartoe geschikter dan een uitstapje naar deze barre streken, met hun vreselijke kou in de winter, hun vaak schroeiende hitte in de zomer.

Charles Brand had wel wat bezwaren gemaakt en gewezen op de lange duur van de reis, maar Raffles had die tegenwerpingen dadelijk ontzenuwd; de twee vrienden en de derde reisgezel, de trouwe chauffeur James Henderson, zouden niet met een gewone boot reizen, maar met een vliegtuig.

Zeker, de « Sperwer », het door Raffles uitgedachte en gebouwde vliegtuig, dat al verscheidene keren de overtocht had gewaagd, zou hen ook nu over de

Oceaan brengen en dat met een snelheid, die gelijk stond aan die van de nieuwste toestellen met straalaandrijving.

De overtocht was volkomen geslaagd en de machine was ondergebracht in een van de loodsen van Fort Reliance, op Canadees gebied, waar de vriendelijke Engelse garnizoencommandant welwillend de bewaring op zich genomen had.

Per slee, te voet, op sneeuwschoenen, waren de drie mannen toen het binnenland van Alaska ingetrokken; zij hadden er gejaagd op de blauwvos en de hermelijn en zij hadden er een heel opwindend avontuur beleefd, als gevolg waarvan nu de trouwe Henderson met een vrij ernstige schouderwond in het ziekenhuis lag, waarheen zij nu liepen.

Uit het vervolg zal blijken, waaruit dat avontuur wel bestaan had.

Raffles en Brand waren nu naar binnengestapt en werden ontvangen door een soort portier, een oudgediende met een reusachtige, grijze snor, waarvan de punten tot op zijn borst vielen.

Hij scheen de bezoekers al te kennen, want hij tikte even aan zijn uniformpet en liet hen de trap naar de eerste en enige verdieping bestijgen.

Op het portaal vonden zij een verpleegster.

Zij stond stil en keek de twee mannen glimlachend aan.

— Hoe is het met onze zieke, zuster? vroeg Raffles zacht.

— Hij gaat nog steeds goed vooruit, mijnheer, antwoordde de zuster. De patiënt is zo kerngezond, dat de wond al dichtgaat. Het is een kwestie van een dag of vijf, dan kan hij het ziekenhuis weer helemaal hersteld verlaten.

— Zoveel te beter! zei Raffles.

De twee mannen gingen verder en hielden stil voor een witgekalkte deur, een ongewone bijzonderheid in Senati.

Raffles draaide de knop om en zij stapten binnen.

Op het heldere bed, dicht bij het raam lag een man van geweldige lichaamsbouw, wat zelfs te zien was, zoals hij daar lag, met de voeten en het

hoofd aan hoofd- en voeteinde rakend.

Die man was James Henderson.

Hij scheen snel iets weg te moffelen, toen de beide mannen zo onverwachts binnenkwamen en trok een pijnlijk verlegen gezicht.

— Mylord... ik wist niet... ik hoorde u helemaal niet aankomen.

— Als je dat wel had gedaan, had je waarschijnlijk beter gelegenheid gevonden, de sigaret weg te stoppen, waarvan ik het gloeiende puntje onder je hoofdkussen zie uitkomen, op gevaar af, dat je het hele ziekenhuis in brand steekt, zei Raffles hoofdschuddend en op strenge toon.

Hij deed een paar stappen naar het bed, maakte de sigaret uit en ging verder:

— Maar zul je dan nooit wijzer worden?

— Ik ben er bang voor, mylord.

— Maar doe je je best wel om je te verbeteren? ging Raffles door.

— Jazeker, mylord, antwoordde Henderson haastig. Werkelijk ik doe mijn best. Maar het schijnt niet te helpen. Nu met die sigaret... ik had mij vast voorgenumen, het voorschrift van de dokter op te volgen en geen tabak aan te raken, waar ik trouwens ook geen gelegenheid voor zou hebben gehad. Maar daar laat die domoor van een verpleger bij het verbedden een doosje sigaretten uit zijn zak glijden; hij scheen het zelf niet te zien en ik wilde mij niet met zijn zaken bemoeien. Hij ging weg en daar lag het doosje, onbeheerd en omdat ik bang was, dat iemand er mischien op zou trappen...

— Wat! je wilt toch niet zeggen, dat je je bed bent uitgekomen? riep nu Brand werkelijk geschrokken, uit.

— Ik moest wel, mijnheer Brand! antwoordde de reus bedremmeld. Anders had ik er niet bij gekund.

— Natuurlijk! Natuurlijk! viel Raffles hem sarcastisch in de rede. Alles is zo helder als glas. Mijnheer waagt zijn leven voor een doosje sigaretten. Hij gaat zijn bed uit alsof hem niets mankeert.

Raffles liep op het bed toe, tilde het

hoofdkussen een stukje op en haalde er een doosje onder uit, waar nog zes sigaretten in zaten.

Hij liet het in zijn zak glijden en ging op strenge toon verder:

— Nu hoop ik in ernst, dat je dergelijke dwaasheden voortaan nalaat, James. Mijnheer Brand en ik zijn van plan de stad voor een week te verlaten, en ik ga niet gerust heen, als ik moet geloven, dat ik hier een baby, in plaats van een man in de kracht van zijn leven achterlaat, die niet eens op zich zelf kan passen.

— Ik beloof het u, mylord, dat ik mij zal richten naar de voorschriften.

— Dat zal mij genoeg doen, James. Over acht dagen ben je helemaal hersteld en dan komen wij je hier afhalen.

— Mag ik vragen, mylord, waarheen u en mijnheer Brand gaat? vroeg de reus.

— Wij keren terug naar Meadow Hill en vandaar gaan wij verder noordwaarts in de richting van de Jukon, en zo mogelijk naar Pine Creek. Je zult het doel van die reis wel begrijpen, James. Toen wij, ruim een week geleden, een gastvrij onthaal vonden in de eenzame hut van Jack Brunt, dicht bij de oever van de Tanana, toen konden wij niet vermoeden, dat ons een avontuur zou wachten, waar wij gelukkig aan ontkomen zijn en dat heel lelijk voor ons had kunnen aflopen. Wij zijn, zoals je weet, in Meadow Hill, waarheen Jack ons vergezelde, in kennis gekomen met zijn beste vriend Tom Hatters, ook een pelsjager, die verloofd was met de dochter van de brave predikant Richard Benston, Jessie.

Welnu, dan kan ik voor het overige kort zijn; Jessie werd begeerd door een schurk, Mike Penalty geheten en daar diens eigen minnares hem hielp bij het uitvoeren van zijn lage plannen, konden hij en een viertal medeplichtigen het meisje ontvoeren, onder een voorwendsel, dat haar van huis weg lokte. Wij hebben Tom dadelijk onze hulp aangeboden en het is ons gelukt, de kleine troep in te halen op een punt, niet ver van Pine Creek gelegen. Bij het

daaropvolgend gevecht ben je zwaar gewond door een van de schurken, James, en Dolly, de minnares van Mike, slaagde erin te ontkomen en de vrienden van haar minnaar, die door Tom eigenhandig was gedood, te gaan halen, voor wij weer ons kamp op de top van de heuvel konden opbreken. Van dat alles wist je nog niets, want je was bewusteloos.

— Laat mij nu de rest maar vertellen, viel Brand Raffles glimlachend in de rede, want ik vermoed, dat hij geneigd is over het vervolg al te vlug heen te lopen. Je wond verergerde zienderogen en het was absoluut nodig, je te vervoe ren, daar wij geen voldoende geneesmiddelen bij ons hadden, om de opkomende wondkoorts te doen onderdrukken. Maar wij waren helemaal door een vijftigtal bandieten ingesloten, die ons eenvoudig wilden uithongeren. Toen heeft mylord van de duisternis gebruik gemaakt, helemaal alleen door de linie heen te breken, alleen vergezeld door zijn trouwe wolfhond Fang, en hij is, zonder ergens te stoppen met een gehuurde slee en verse honden doorgereisd tot Fort Reliance, waar ons vliegtuig stond. Daarmee is hij teruggekomen, en voor de ogen van de woedende bandieten, die te laat tot de bestorming van de heuvel overgingen, heeft hij ons allemaal van de heuvel weggehaald. En dat is de hele geschiedenis.

Henderson had zwijgend toegeluis terd.

Hij greep nu met een gebaar van verering de hand van zijn meester en zijn trouwe ogen glinsterden vochtig, toen hij hees fluisterde:

— Dus hebt u mij voor de zoveelste keer weer het leven gered, mylord. En als mijnheer Brand het niet verteld had, zou ik er misschien nooit iets van hebben gehoord.

— Praat er niet meer over, James, antwoordde Raffles. Jij zou voor mij juist hetzelfde gedaan hebben, onder gelijke omstandigheden.

Hij wachtte even en ging toen met veranderde stem verder:

— Natuurlijk laten wij het hier niet

bij. Ik heb met de heren bandieten nog een rekening van een hele andere soort te vereffenen. En daarom vertrekken mijnheer Brand en ik nog vandaag.

— Zonder mij, mylord? riep de brave reus verontwaardigd uit.

— Ditmaal zonder jou, James, ant-

woordde Raffles glimlachend.

Henderson begreep, dat er niets aan te veranderen viel.

Hij greep nogmaals de hand van Raffles, drukte ze krachtig en zei zuchtend:

— Ik zal de uren tellen tot uw terugkomst, mylord, dat is alles.

HOOFDSTUK II.

NAAR MEADOW HILL — EN VERDEROP I

Een uur later hadden Raffles en Brand in het geheim alles voor hun onderneming klaar gemaakt.

Zij waren nu geen rijke Engelsen meer, die hier voor hun plezier kwamen jagen, maar eenvoudige strikkenzetters en pelsjagers.

Hun kostbare pelzen lagen veilig in de bewaarkamer van het Hotel, waar zij hun intrek hadden genomen en die waren vervuild tegen de grove jassen, met bont gevoerd, zoals de meeste jagers ze in de streek droegen.

Een gordel, versierd met reepjes kari-boeleder, was om die jas heengegespt en droeg de revolverholster en de zak met patronen voor geweer en revolver.

Zij hadden een nieuwe slee en een achttal honden gekocht, en daarop waren de voorraden pemmican of gedroogd rendiervlees, de blikjes melk, de gerstekoecken, de dekens, braadpannen en ketels gepakt.

Ook hun gezicht hadden zij grondig

veranderd; nu omlijstte een ruwe, dichte baard en knevel hun gezicht, dat diep gebruind was.

Wat Fang, de trouwe hond, betreft, ook hij had een merkwaardige verandering ondergaan, daar Raffles bang was, dat hij anders zeker zou worden herkend. Met een kleurmiddel, dat niet zo gauw zou loslaten en tegen water en zon bestand was, had Raffles zijn vacht ingewreven, en Fang was van zilvergrijs gitzwart geworden.

En dus vertrokken de twee mannen die dag alleen van Senati en trokken de wildernis in, die nu bedekt was met een dikke laag hardbevroren sneeuw.

Het was verrukkelijk weer en de zon tintte met haar gulden stralen het sneeuwdek en de golvende heuvels, die zich tegen de horizon aftekenden.

De twee mannen hadden sneeuwschoenen onder hun voeten en zo konden zij de trekhonden gemakkelijk bijhouden, die in een korte draf voortrenden.

Raffles had de vijf dagen van zijn gedwongen verblijf in Senati gebruikt, om zich door een ervaren honden menner te laten inwijden in de moeilijke kunst van het leiden van acht, tien of twaalf honden.

Het had heel wat inspanning en geduld gekost, maar nu was zijn kennis dan ook weer groter geworden. Alsof hij het jaren achter elkaar gedaan had, hield hij de sterke, twistzieke dieren met een korte tik van de lange staak of een eigenaardig keelgeluid in het goede spoor.

De acht honden liepen in het gareel alsof zij twee aan twee op plankjes met wielen waren gespijkerd, zonder ooit een decimeter af te wijken, juist in de pas.

Zij waren dan ook prima afgericht.

Om één uur hielden de vrienden halt aan de voet van een hoge rots, buiten de wind.

Zij legden een vuur aan en dadelijk strekten de honden zich uit, zonder van hun tuig te worden losgemaakt.

Brand vervulde zijn taak als kok en bakte boven het vuur, in een van de kleine braadpannen wat spek, waarin de ham zou worden gebraden.

Met wat verduurzaamde eieren vormde dit een uitstekend maal, dat besloten werd met een paar gerstekoeken, een heel voedzaam en smakelijk eten, dat de blanken hier hebben afgekeken van de Indianen, die deze koeken prima weten te bakken.

— Hoe ver denk je, dat Pine Creek hier vandaan ligt? vroeg Brand, nadat hij zijn pijp had opgestoken.

— Het is nog veertig mijlen tot Meadow Hill, waar ik voor het vallen van de avond hoop aan te komen. Zes mijlen van hier ongeveer ligt de hut van onze vriend Jack, maar die zullen wij deze keer maar liever links laten liggen, want de brave kerel heeft met deze bijzondere onderneming, waarbij ik niet langer « een Engels edelman » maar eenvoudig John Raffles ben, niets te maken. In Meadow Hill overnachten wij natuurlijk, en vandaar tot Pine Creek is het nog minstens tachtig mijlen, dat wil zeggen, op zijn minst anderhalve

dag reizen, als wij tenminste opschieten.

— Paarden zijn zeker in dit jaargetijde onbruikbaar?

— Volkomen. Misschien zouden zij tegen de kou bestand zijn, maar zeker zouden zij maar moeilijk vooruit komen in de sneeuw.

De twee mannen bleven nog een tijdje doorpraten over een onderwerp, dat hun als goede sportsmen bijzonder interesseerde, en daarna werd alles weer op de sleden gepakt, nadat Brand de tinnen borden behoorlijk met sneeuw schoon gemaakt had.

Die hele middag trokken zij verder in noord-oostelijke richting, nu en dan een van die kleine meren overstekend, waaraan dit gedeelte van Alaska zo rijk is.

Al die tijd kwamen zij niemand tegen, uitgezonderd een strikkensetter, die bijna bezweek onder de vracht vellen van de dieren, die hij gestrikt had, en die op weg bleek te zijn naar Senati, om daar de buit te gaan verkopen.

Brand verwonderde zich over de kracht en het uithoudingsvermogen van de man, die zeker niet jong meer was, maar Raffles zei glimlachend:

— Gewoonte, Charles. Niets dan gewoonte. De trappers en pelsjagers doen dit zware werk al heel wat jaren en meestal beginnen zij als jongen al te jagen. Zij zijn gehard door het verblijf in de open lucht en tochten van acht uren, zonder te rusten, door de zachte voorjaarsneeuw, zijn voor hun niets bijzonders.

— Het moet een heerlijk leven zijn, merkte Brand peinzend op.

De eindeloze vlakke strekte zich weer voor hen uit.

De zon begon al de kim te naderen, toen in de verte een donkere vlek tegen de witte vlakke aftekende, dat was Meadow Hill, een nederzetting van de goudelvers.

De zon dook weg achter een hoge heuvel in het westen, toen de slee de nederzetting binnengleed en stil hield voor een klein logement, net als alle andere huizen van hout opgetrokken.

Het hotel, zoals de eigenaar zijn inrichting welks noemde, ofschoon men

het in Europa waarschijnlijk eenvoudig een schuur zou hebben genoemd, lag aan de ene staat van Meadow Hill, waarop maar weinige, erg korte dwarsstraten uitkwamen. De hutten, waaruit de nederzetting bestond, lagen niet vlak naast elkaar, maar vrij ver uiteen, ook al met het oog op mogelijk brandgevaar.

Het was hetzelfde huis, waar Raffles, Charles Brand en Henderson een week geleden een onderdak hadden gevonden, toen zij wilden gaan jagen op de blauwvos, terwijl het uiteindelijk een mensenjacht was geworden.

De eigenaar, een man met een kaal hoofd en rood omrande ogen, Perry Finn geheten, kwam dadelijk naar buiten, maar hij werd minder ijverig, toen hij merkte, dat hij te doen had met goudzoekers, die niet van de velden kwamen, maar er heen gingen en dus zeker niet te veel te verteren zouden hebben.

— Neem ons maar op, Finn, je zult er geen schade door hebben.

— Hoe lang blijven jullie? vroeg de waard.

— Niet langer dan tot morgen. Wij zullen je niet lang tot last zijn.

— Nu, als je genoeg wilt nemen met een kamertje onder het dak, dan is het in orde.

— Heb je iets warmes op het vuur staan? vroeg Brand die de deken al van de slee had genomen.

— Kun je betalen? vroeg Finn, bij wijze van antwoord.

Raffles rammelde met een paar losse goudstukken in zijn zak en dat was Finn blijkbaar genoeg.

Het was duidelijk, dat de man geen sekonde aan de mogelijkheid dacht, dat die twee goudzoekers dezelfde mannen konden zijn, die een week tevoren in prachtige pelzen gehuld, hun intrek bij hem hadden genomen, om op de blauwvos te jagen.

Op dat punt konden de twee vrienden dus gerust zijn.

De slee en de honden werden naar het daarvoor bestemde hok gebracht, waar zich al enige dozijnen andere honden bevonden, die de nieuwelingen niet

bepaald vriendelijk ontvingen.

Brand zorgde, dat de dieren te eten kregen en daarop ging hij naar de gelagkamer van het logement, waar al een tiental mannen met een ruw uiterlijk zaten te eten aan een grote, uit ongeschaafde planken vervaardigde tafel. Een soort kelner, in zijn hemdsmouwen bediende hen.

Raffles en Brand zaten een kwartier later voor een bord dampende soep van konijnenvlees, die lang niet kwaad smaakte en vooral niet na die inspannende tocht over de sneeuw.

Daarna kwam een stuk rendierham met macaroni en tenslotte een bord gort.

Toen de beide vrienden klaar waren en Finn eens kwam informeren, hoe het zijn gasten bekomen was, zei Raffles gul:

— Een godenmaal, beste Finn. Ik had al van je zaak horen praten, in Fort Reliance.

Finn glom van trots en genoeg, toen hij dit hoorde en zette een hoge borst op.

— Ik mag ook wel zeggen, dat mijn zaak de beste is van de plaats niet alleen, maar veertig mijlen in de omtrek, zei hij blufferig.

— Kom daar maar eens om in Pine Creek en dan de zaak van Bill Griffins. Hier in Meadow Hill. Een danshuis en hij verhuurt er ook een paar kamers bij, maar vraag niet waarvoor.

— Een danshuis? Hier? Maar er zijn toch geen vrouwen hier in de plaats?

— Geen vrouwen? Bill heeft zes meiden, schreeuwde Finn.

Hij wreef zich een paar keer snel over zijn gladde kruin, die glansde alsof zijn schedel met spek was ingewreven en ging minachtend verder:

— Zes meiden en één voor één uitvaagsel.

— Kunnen wij daar niet eens een kijkje gaan nemen, ik bedoel zonder gevaar voor ons hachje? vroeg Brand langs zijn neus weg.

— Jullie kunt het doen, jongens, antwoordde Perry Finn. Maar dan zal je

wel zo goed zijn, mij van tevoren te betalen, want dan ben ik er niet zeker van, dat je levend terug komt.

— Kom, kom. Daar zal wel wat broodnijd achter steken, vader Finn! kwam Raffles lachend tussen. Wij zijn geen kinderen en wij denken er niet aan ruzie met de jongens te maken.

— Nee, maar zij zouden het wel eens met jullie kunnen doen, ging Finn hardnekkig door. Maar ik wil jullie niet tegen houden, hoor. Een mens zijn lust

is een mens zijn leven. Maar jullie maken de indruk van beschaafde lui en daarom waarschuw ik jullie maar even.

— Dat is leuk van je, Finn en wij zullen je raad opvolgen en voorzichtig zijn, zei Raffles, opstaande en, Brand een wenk gevend. Hier heb je het geld voor de kamer en het maal; als ons iets overkomt, ben je tenminste gedekt, oude geldwolf. Want wij gaan naar het danshuis van Bill Griffins, zie je.

HOOFDSTUK III.

DOLLY PATTERSON

Raffles en Brand hoefden niet lang te zoeken, om de kroeg van Bill Griffins te vinden, zelfs al zouden zij daar niet al eens eerder geweest zijn.

Het danshuis lag ook aan de enige straat en uit de verte al klonk het larmoyante gezaag van een harmonica, afgewisseld met het snerpend gekras van een paar valse violen.

Toen zij dichterbij kwamen, zagen de twee mannen, dat de sneeuw rood leek door het licht uit een tiental lampions, die onder het afdak van een smalle voorgalerij hingen, onbeweeglijk, want er was bijna geen wind in dit vroege avonduur.

Drie lage treden liepen naar deze galerij, waarvan een deur toegang gaf tot het danshuis.

Boven die deur smeulde een grote lantaarn met rode ruitjes.

Dat was het danshuis van Bill Griffins, de « Blauwvos » geheten.

Avond aan avond werd hier gedanst en zo goed als iedere avond werd er ook gevochten, want de hartstochten zijn levendig in deze streek, waar de wet haar lange arm niet heeft kunnen uitstrekken.

Hier heerste alleen het recht van de sterkste en de revolvers en messen zaten los in holster en schede.

Zodra men de buitendeur was doorgegaan, stond men in de grote danszaal.

Zij werd verlicht door twee grote pe-

troleumlampen, die aan ijzerdraad aan de houten plafond hingen.

Aan drie kanten liep een gaanderij om de zaal en op één daarvan kwamen vijf of zes kamertjes uit.

Een klein deel van de gaanderij, die zich ongeveer twee meter boven de vloer bevond, was bestemd voor het kleine orkest, bestaande uit een piano, een harmonica en twee violen.

Dicht daarbij was het grote buffet en daarachter leunde Bill Griffins, een grof gebouwde kerel met een gemeen gezicht en kleine lynxogen.

Niemand kon zich herinneren, hem ooit anders dan in hemdsmouwen te hebben gezien.

In de holster van zijn brede leren gordel, stak een groot automatisch pistool met dertien schoten, en veel van zijn gasten zouden kunnen getuigen, dat Griffins zich bij uitstek goed van dit wapen wist te bedienen.

Het was nog wat te vroeg voor de trouwe stamgasten van het danshuis en de zes meisjes zaten nog bij elkaar in de hoek, en praatten zachtjes met elkaar.

Zij waren gekleed in verschoten zijden japonnen met korte rokken en lage hals. De gezichten waren opgemaakt en de ogen zwart aangezet.

De vier muzikanten, armelijke, sjoefele, vermagerde types, hamerden en tokkelden als bezeten op hun instrumenten om bezoekers te lokken.

Het was een wilde, opwindende jazz, die zij nu speelden en nu kwamen er verscheidene mannen binnen, zonder uitzondering gewapend.

Raffles en Brand hadden zich een plaatsje uitgezocht bij één van de trappen, die naar de gaanderij liepen. Zij konden vandaar bijna de hele zaal overzien en zij moesten toegeven, dat het een merkwaardig schouwspel was.

De ruimte in het midden van de zaal was vrijgelaten en daar dansten al een paar paartjes, want sommige mannen hadden hun meisjes meegebracht. Indiaansen, halfbloeds, of in enkele gevallen blanken.

De zes meisjes in de hoek waren op een bevelende wenk van de baas al opgestaan en hadden ieder een van de mannen aangeklampt, van wie ze het eerst konden veronderstellen, dat hun tocht naar de goudvelden niet vergeefs was geweest.

Bill Griffins had al een paar woorden gewisseld met de beide vreemdelingen en Raffles had dadelijk gezien, dat ook de danshuishouder geen ogenblik hun ware identiteit vermoedde.

Hun vermomming was dus blijkbaar uitstekend. De voortreffelijke pelzen, de holsters, waarin de grote revolvers staken en de verveerde gezichten.

Daarop was hij weer naar zijn post achter het buffet gegaan en in het voorbijgaan had hij een paar woorden gezegd tegen een van de meisjes, met een vlugge wenk naar de beide vreemdelingen.

Het was ongeveer tien uur, toen de beide vrienden opstonden om te vertrekken. Zij gingen naar het buffet, om daar hun vertering te betalen.

Daar stond een jonge vrouw, met de ellebogen op het zink leunend, de rug naar de zaal gewend.

Zij was in gesprek met Bill Griffins.

Maar Raffles meende haar te herkennen aan de lijn van haar schouders en het blauwzwarte haar, dat in een dikke wrong in de nek was gelegd, op de manier van de Spaanse vrouwen uit het volk.

Het volgende ogenblik draaide zij zich om en keek hem recht in het ge-

zicht.

Zijn vermoeden was juist geweest. Het was Dolly Patterson, de voormalige minnares van Mike Penalty, die gedood was in een gevecht met Tom Hatters. De vrouw, die de bandieten had gehaald om zijn dood te wreken en de vrienden van Tom te vernietigen, een plan, dat alleen maar was mislukt door de dapperheid van John Raffles.

Een paar sekonden bleef Dolly Patterson Raffles aanstaren. Toen glimlachte zij koket, zodat haar blinkende tanden tussen haar rode lippen schitterden en zei vleierend:

— Wil je al weggaan, vreemdeling? Bevalt het je zo slecht bij ons?

— Dat niet, schone dame, antwoordde Raffles met uitgezochte hoffelijkheid, maar mijn kameraad en ik moeten vroeg naar bed, want morgen reizen wij verder.

— En mag men vragen, in welke richting de reis gaat?

— Dat is geen geheim; wij willen eens zien of de nieuwe goudvelden voor ons beiden ook zo gesloten zullen blijven, als voor zoveel anderen.

— O, dappere mannen zal het wel lukken daar goud te vinden, antwoordde Dolly. En daar houd ik u wel voor, ging zij door, terwijl zij Raffles met de handen in de heupen toelachte.

Charles Brand had dit korte toneeltje met zeer gemengde gevoelens gadegeslagen.

Er was geen twijfel mogelijk, de vrouw stelde belang in zijn vriend, maar dat kon in deze omgeving erg gevaarlijk worden.

Op enige afstand van het buffet stond een man tegen een tafeltje geleund, wiens gezicht hem een beetje bekend voorkwam, ofschoon hij onmogelijk had kunnen zeggen, wie hij was of hoe hij heette.

Wel meende hij hem al eerder in hetzelfde danshuis te hebben gezien.

Hij had een bleek gezicht, met scherpe trekken en diep liggende koolzwarte ogen.

En die ogen keken op dit ogenblik naar Raffles en Dolly met een uitdrukking, die Brand maar half aanstond.

Toen verliet hij het tafeltje en kwam langzaam naderbij.

Hij stond pas weer stil, toen hij vlak naast Raffles stond, die hem niet had zien aankomen en hem nu vragend aankeek.

Ook hij scheen de man te herkennen, zonder te weten, wie hij kon zijn.

En plotseling schoot het Brand door het hoofd: het was dezelfde kerel, die ongeveer een week geleden aan een tafeltje in het danshuis had zitten dobbelen om het bezit van Jessie Benston, de dochter van de predikant Richard Benston, die de verloofde was van Tom Hatters. Daarom had hij en Raffles zich in het gevaarlijke avontuur gestort, waaraan Henderson zijn wond te danken had.

En nu viel hem ook plotseling zijn naam in: hij heette Pat O'Kelly en hij was de trouwe vriend geweest van Mike Penalty.

Raffles had zich alweer afgewend en betaalde nu de vertering aan Bill Griffins, waarbij de omstanders met enige verbazing zagen, dat hij met Engels goud betaalde, in plaats van het hier steeds gebruikelijke stofgoud, dat dan steeds werd afgewogen op een goudschaaltje om de waarde te kunnen vaststellen.

Ook Dolly had dit gezien; zij keek de vreemdeling nog eens doordringend aan en begon vlelend:

— Men kan wel zien, dat je nog niet lang hier bent, vreemdeling. Ik hoop, dat het je goed gaat, op je gezondheid.

Zij nam een glas wijn op, dat voor haar op het zink van de toonbank stond en dronk het in een teug leeg terwijl zij Raffles over de rand van het glas heen met een vurige tartende blik aankeek.

Pat O'Kelly deed nog een stap naar voren en keek Raffles donker aan.

Toen zei hij langzaam:

— Wie heeft u het recht gegeven om met mijn vriendin te spreken?

— Wel, beste man, antwoordde Raffles, uw vriendin sprak mij aan en als het omgekeerde het geval was geweest, dan zou ik dat recht toch zeker zelf wel hebben durven nemen.

— Zo! En weet je wat het hier zeggen wil, als men zich bemoeit met de vrouwen van anderen?

— Van anderen? herhaalde Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen omhoog gingen. Nu, dat moet een misverstand zijn. Ik heb hier horen zeggen, dat Dolly Patterson de minnares was van Mike Penalty.

Een doodse stilte volgde op deze woorden. Als bij toverslag hield het dansen op en zelfs de muziek zweeg.

Dolly was eerst bloedrood en daarna spierwit geworden en zei nu op hese toon:

— Hoe weet jij hoe ik heet, vreemdeling?

— Wel, iedereen kent je hier, lijkt mij, antwoordde Raffles luchtig.

— En hoe weet je van... dat andere? ging Dolly verder, haar zwarte ogen strak op het gezicht van Raffles gericht.

— Wel, iedereen hier in de streek weet van het geval op de heuvel, dicht bij Pine Creek, af, antwoordde Raffles rustig. Men vertelde mij, dat Mike Penalty dood is, gevallen in een gevecht met een andere man, maar dat is zo kort geleden, dat het ongelooflijk klinkt, als die man daar zegt, dat jij zijn vriendin bent.

Pat O'Kelly kwam dicht voor Raffles staan, nam hem van kop tot teen op en zei toen dreigend:

— Men kan wel zien, dat je hier een vreemdeling bent, anders zou je weten dat men zich hier nooit met andermans zaken bemoeit.

— Wel, er is mij gevraagd, hoe ik dit alles wist en daar heb ik op geantwoord, antwoordde Raffles vriendelijk, maar op zijn hoede.

Er lag iets in de ogen van Pat, dat hem maar half beviel.

Maar er stonden zoveel mensen om hem heen, dat de kerel het wel niet zou wagen, nu iets tegen hem te ondernemen.

— Laat ik je dan nog vertellen, dat ik het niet zal nemen, dat men iets van mijn vriendin zegt, dat haar zou kunnen kwetsen, antwoordde Pat O'Kelly kwaadaardig. Ik ben een beetje kort angebonden, zie je?

— Nu, dan varen wij in hetzelfde schuitje, zei Raffles vrolijk. Je moet weten, dat ik, op mijn beurt, niemand toesta mij voor te schrijven, hoe ik mij te gedragen heb. Ik heb net alleen maar een feit geconstateerd, dat bij iedereen twintig mijlen in het rond bekend is. Als je dat niet bevalt, dan spijt mij dat, maar ik kan er niets aan doen. En laat mij nu door, want ik heb slaap.

En Raffles duwde Pat zachtjes opzij, om zich een doortocht te banen naar de deur.

De kerel scheen hierop gewacht te hebben, want met een gebrul van woede stortte hij zich op Raffles.

Een onderdeel van een seconde later

lag hij bewusteloos op de vloer uitgestrekt.

Niemand van de aanwezigen zou precies hebben kunnen zeggen, wat er eigenlijk gebeurd was, zo snel was het gegaan, op Brand na, die die stoot tegen de knie heel goed kende en wist hoe handig Raffles daarin was.

Lang voor Pat O'Kelly zich weer had kunnen oprichten, hadden de twee vrienden de danszaal verlaten en stonden zij in de koude nacht in de hoofdstraat van de nederzetting.

Het laatste wat zij gezien hadden, was het gezicht van Dolly Patterson.

Er lag een uitdrukking van haat en ook van bewondering op.

HOOFDSTUK IV.

DE GOUDKOORTS

De twee mannen hadden de korte afstand tussen het danshuis en het logement « De Grote Beer » vlug afgelegd en stapten de gelagkamer binnen, waar zich maar enkele personen bevonden.

Perry Finn troonde nog altijd achter zijn buffet.

Hij keek zijn beide nieuwe logeergasten onderzoekend aan en vroeg:

— Wel, hebben jullie je vermaakt?

— Ja, het was erg interessant, antwoordde Raffles.

— Het verwondert mij wel, dat je er zonder kleerscheuren bent afgekomen, vond Perry Finn. Met vreemdelingen neemt men hier graag een loopje en als die een beetje heet gebakerd zijn, dan vallen er wel eens klappen.

— O, dat is ook gebeurd, antwoordde Raffles heel rustig. Er zijn klappen gevallen, maar ik was de man die ze uitdeelde.

Perry Finn liet een zacht gefluit horen en bromde iets onverstaanbaars, terwijl hij Raffles bewonderend aankeek.

Deze had zijn pijp gestopt en ging verder:

— Het schijnt, dat het hier in de buurt erg gevaarlijk is, als men iets kwaads zegt van een zekere Dolly Paterson, over wie ik al in Senati heb horen spreken.

— Was Pat O'Kelly er bij? vroeg nu een van de gasten, een ruwe houthakker, die bezig was aan een geweldig stuk

elandsvlees, besproeid met een fles slechte en dure wijn.

— Ja, ik geloof, dat ik die naam heb horen noemen, antwoordde Raffles, die was gaan zitten.

— Dan wil ik het wel geloven, riep de man uit, dat is haar minnaar.

— Dus toch? vroeg Raffles met voor-gewende verbazing. Ik dacht, dat een zekere Mike Penalty zich in haar gunsten mocht verheugen?

— Dat deed hij ook, toen hij leefde, liet Perry Finn zich grinnikend horen. Maar hij heeft er zijn hachje bij ingeschoten, toen hij de dochter van predikant Benston ontvoerd had. De verloofde van het meisje volgde hem, samen met een paar hoge heren uit Londen, die hier toevallig kwamen jagen en hij kreeg hem te pakken, niet ver van Pine Creek.

— En dat gevecht maakte een einde aan het leven van Mike? vroeg Brand, die dat heel precies wist.

— Ja, vriend! gaf Perry ten antwoord. Hij smiet hem in de afgrond, dat is alles!

— En daarna? vroeg Raffles nieuwsgierig.

— Ja, dat is een vreemde geschiedenis, zei Perry hoofdschuddend. Als je Dolly hoort, hadden zij en de lui, die zij er bij gehaald had, om Mike te wreken, die vijf lui zo goed als te pakken, want zij waren ingesloten op de top van een heuvel met maar een paar dagen

voedsel en een zwaar gewonde bij zich. En wat denkt u dat er toen gebeurde?

— Geen idee van, antwoordde Brand.

— Wel, één van de lui wist uit te breken en later kwam hij terug met een vliegtuig en voor dat de mannen van Dolly goed en wel wisten, wat er aan de hand was, had die machine het hele zaakje opgepikt, gewonde en al; alleen de honden moesten achterblijven, ha, ha, ha!

— Wel, dat is een vreemde geschiedenis, zei Raffles glimlachend. Ik zie je er om lachen, vader Finn! Je schijnt geen al te goede maatjes met Dolly Patterson te zijn.

— Zij is een duivelin, een slet van de ergste soort, mannen. Ik zeg je, past op voor haar. Zij is de ergste van het hele zoodje.

— Wij zullen er aan denken, antwoordde Brand. En hoe is het verder afgelopen? Is er geen politie aan te pas gekomen?

— Politie? Hier? Dat zou wel heel toevallig zijn geweest. De bereden noordwestelijke politie stuurt hier wel eens een paar man heen, maar 't is al maanden geleden, dat die weer vertrokken zijn, om verderop weer te gaan patrouilleren. De kant van Pine Creek op.

— Als jullie die kant uit gaat, ja, dan is het wel mogelijk. Maar jullie hebt toch zeker niets op je geweten? Daar zien jullie eigenlijk niet naar uit.

— Maak je niet ongerust, vader Finn, zei Raffles. Het was maar een vraag. Dus niemand weet, wat er eigenlijk met dat vliegtuig gebeurd is? Het hele verhaal is misschien verzonnen?

— Nee, dat niet, zei Finn beslist. Ik zelf en wel vijftig andere lui hebben dat ding die nacht boven onze hoofden gehoord, het maakte lawaai genoeg, want het vloog zo laag, dat tien van de jongens durfden zweren, dat zij die machine niet alleen gehoord, maar ook gezien hadden. Natuurlijk kwam het later uit, wat er aan de hand geweest was.

— Maar dacht nu niemand er aan die vrouw en haar helpers aan te brengen en voor een rechtbank te doen verschijnen? vroeg Brand.

— Wij zijn hier in de wildernis en

niet in New York. Wie zou dat gedaan hebben?

— Wel, de predikant Benston, of zijn dochter, of de verloofde van het meisje, of één van de anderen, die erbij waren.

— Dat gebeurt hier nooit, zei Finn. Ten eerste is hier geen rechtbank te vinden en ten tweede kan een bewoner van deze streken, als hij de politie ergens in haalt er wel bijna vast op rekenen, dat hij de één of andere dag een kogel in zijn kop krijgt. Met zulke dingen maakt men hier geen gekheid, dat verzeker ik je.

Raffles en Brand zwegen. Zij begrepen, dat Finn niets anders dan de waarheid zei.

Finn keek een ogenblik zwijgend voor zich uit en ging toen verder:

— Als ik je een goede raad mag geven, dan zou ik zorgen, zo gauw mogelijk uit het bereik van die Pat O'Kelly te komen. De kerel is al even gevaarlijk als Mike Penalty, die nu gelukkig dood is en hij heeft veel vrienden in de buurt, maar vooral in Pine Creek.

— Ik zal voor hem geen centimeter opzij gaan, wees daar zeker van, zei Raffles koeltjes. Ik heb zelf geen ruzie gezocht, maar hij. En als hij weer begint, dan zal ik net zo optreden als ik gedaan heb.

— Bravo! riep de houthakker. Dat is nu eens mannentaal. Laat zien dat je niet bang voor hem bent en hij zal vanzelf wel in zijn schelp kruipen. Ik ken hem, ik, Antoine Labiche.

Raffles en Brand gebruikten nog wat in de gelagkamer en hoorden daar nog wat bijzonderheden, die zij zouden kunnen gebruiken bij hun plannen.

Onder meer bleek, dat de bandieten, die Dolly te hulp had geroepen, om de kleine troep op de heuveltop uit te roeien, allemaal thuis hoorden in Pine Creek en op dit ogenblik naar de goudvelden waren, vanwaar zij echter gauw misschien al de volgende dag, werden terug verwacht.

Met de wetenschap, dat hun tocht naar Pine Creek dus in ieder geval geen windelieren zou leggen, wel te verstaan, als zij het leven er af brachten, gingen Raffles en Brand naar bed, onbewust

van de omstandigheid, dat de gentleman-inbreker zich een onverzoenlijke vijand had gemaakt in de persoon van Pat O'Kelly en dat Dolly Patterson niet bepaald zijn vriendin was...

Zij sliepen even goed alsof zij in hun slaapkamer, in het prachtige herenhuis aan de Cromwellstreet in Londen waren geweest en stonden de volgende dag vroeg op, volkomen uitgerust en er op gebrand om op hun manier wraak te nemen voor de aanval op de heuvel en voor de laffe ontvoering van Jessy Benston, die zij een week geleden in gezelschap van haar verloofde, met de vlieg-machine veilig en wel naar een plaats hadden gebracht, vele tientallen mijlen van Pine Creek af.

De honden werden gevoerd en voor de slee gespannen en het spreekt vanzelf, dat ook Fang niet werd vergeten, die de nacht vlak voor de kamerdeur had geslapen, met een oor en een oog wijd open, om op het minste teken van gevaar zijn meester te kunnen bijstaan.

Zij gebruikten een stevige maaltijd, bestaande uit eieren van wilde eenden, havermout, brood en kaas, rekenden met Perry Finn af, bonden de sneeuwschoenen onder en opnieuw trokken zij de woestenij van witheid en stilte tegemoet.

Nauwelijks buiten de nederzetting gekomen, ontdekten zij een volkomen vers spoor. Het was gevormd door de indrukken van een groot aantal hondenklauwen, de ijzers van een slee en twee paar voetafdrukken, één van een man, die lang en zwaar was en de andere van een vrouw, die op mocassins liep, het schoeisel van Indianen, een soort pantoffels van buffelleder, zonder hakken en met lederen riempjes over de wreef bevestigd.

— Zou het je verwonderen, als wij hier de sporen van Pat O'Kelly en zijn minnares zagen?

— Integendeel, beste kerel, wij kunnen er wel zeker van zijn dat die twee voor ons uit trekken. Naar het spoor te oordelen, moeten zij ons ongeveer drie uren voor zijn. Zij zijn dus blijkbaar erg vroeg opgestaan.

— Waarom zouden zij ons vooruit

zijn gereisd? vroeg Brand een beetje ongerust.

— Ik betwijfel, of zij wel een bepaald doel hebben. Zij weten toch helemaal niet, waar wij van plan waren heen te gaan en al wisten zij dat wel, dan kunnen zij toch geen reden hebben gehad, om voor ons uit te trekken.

— Maar die kerel wil zich misschien wreken, antwoordde Brand.

— Dat ontken ik niet, maar hij zou er wel wat al te veel moeite voor doen, als hij alleen daarom naar Pine Creek trok. Overigens, het kan mij bijzonder weinig schelen! Als die twee daar zijn, als wij komen, zullen wij het wel weer zien!

De twee mannen trokken verder, in noord-oostelijke richting en het spoor bleef zich voortdurend voor hen uitstrekken.

Na een paar uren was er geen twijfel meer mogelijk, het spoor leidde zeker naar Pine Creek.

Omstreeks één uur in de middag kregen de twee vrienden de vluchthut van Tom Hatters in het oog.

Raffles en Brand trokken er heen, na zich eerst te hebben overtuigd, dat het spoor verder liep en niet naar de vluchthut liep.

Want op een ontmoeting met het lieve stel waren zij op dit ogenblik helemaal niet gesteld.

De deur van de hut kon gemakkelijk geopend worden en zij stapten binnen, terwijl de honden in het daarvoor bestemde hok werden opgesloten, waar zij konden eten en slapen.

Raffles en Brand maakten intussen geen gebruik van de kleine voorraad, die zij in de hut van Tom Hatters vonden, daar zij de jonge pelsjager niet wilden beroven van dingen, waarmee hij later misschien wel eens erg verlegen kon zijn, maar pakten wat levensmiddelen uit, die zij zelf hadden meegenomen en legden een vuur in de zogenaamde box-stove aan, een soort kachel, die uit twee delen bestaat, waarvan men het bovenste kan afnemen en waarin grote houtblokken verstoekt kunnen worden.

Zij ontteden zich van de zware pel-

zen en strekten de benen vol welbehagen naar de damp, die opsteeg van een soepketel en die al een heerlijke geur begon te verspreiden.

Na ongeveer anderhalf uur in de hut te hebben uitgerust en zich te hebben versterkt met een krachtige maaltijd, vervolgden de twee mannen hun weg.

Zij vonden het spoor snel terug, maar later werd het doorkruist door andere sporen, die uit het oosten en het westen kwamen en vervolgens ook naar Pine Creek schenen te lopen.

Dat waren de sporen van de gelukzoekers, die uit alle oorden hierheen waren gekomen, in de verwachting goud te zullen vinden in een streek, die zich vlak ten noorden van Pine Creek uitstrekte.

Het begon donker te worden, toen de twee avonturiers de lichtjes van de nederzetting in het oog kregen.

Een half uur later gleed de slee het goudveldersdorp binnen, bestaande uit een verzameling houten huizen met een paar winkels, waar de goudzoekers alles konden kopen wat zij zoal in dit land nodig hadden.

Pine Creek leek volkomen op Meadow Hill, alleen was het misschien een beetje groter.

Na een paar vragen aan de bewoners, die ternauwernood stilstonden om hen te woord te staan, hadden de beide vrienden een logement gevonden.

Het heette « De Eland » en de eigenaar was een grote Ier, Murphy O'Reill geheten. Hij monsterde de vreemdelingen eens goed, de pijp tussen zijn dikke lippen geklemd en mompelde toen iets dat op een toestemming kon gelijken, om bij hem een kamer te betrekken. Bepaald gesteld scheen hij op logeer-gasten niet te zijn.

Daar Raffles echter niet van plan was hier langer te blijven, dan strikt noodzakelijk was, nam hij direkt genoegen met wat hem werd aangeboden en het duurde niet lang of de twee vrienden zaten achter een dampend bord vleessoep, dat hen prima smaakte na de vermoeiende tocht.

Die avond maakten de twee vrienden een rondgang door de nederzetting en

bezochten een aantal danshuizen en speelholten. Maar van Dolly en haar minnaar Pat O'Kelly ontdekten zij die eerste avond niets.

Maar dat zij hier waren, hoorden zij van een paar mannen, die bij het buffet van hun eigen logement stonden te drinken en die vertelden, dat Dolly en Pat van plan waren binnenkort naar de goudvelden te vertrekken.

De twee mannen, tamelijk vermoeid, gingen vroeg naar bed en zij sliepen spoedig in, ondanks het lawaai, veroorzaakt door de dronken gouddelvers in de gelagkamer.

Als steeds sliep de trouwe hond voor de kamerdeur.

De volgende dag zetten zij hun onderzoek voort naar de omstandigheden in de nederzetting. En daaruit bleek hen, dat er diezelfde dag een vrij groot aantal goudzoekers van de goudvelden terug verwacht werden.

Dat was goed nieuws voor de meisjes in de danshuizen, die dadelijk hun beste spullen bij elkaar zochten, om de veldtocht tegen de terugkerende gelukzoekers te beginnen.

En inderdaad, om ongeveer vier uur in de namiddag kwamen een vijftigtal mannen, allen ruwe kerels, schreeuwend en zingend de nederzetting binnen, komend uit het noorden.

Voor het danshuis van Merry Pig, zoals de bijnaam luidde van de dikke Pool, Stevansky geheten, met zijn acht « dames » was het al vroeg in de avond druk.

Zijn inrichting mocht zich blijkbaar verheugen in een uitgebreide klandizie, wat misschien hieraan was toe te schrijven, dat hij er ook een speelzaaltje op nahield naast de danszaal.

Daar werd, vaak tot laat in de nacht, grof gespeeld en het kwam maar zelden voor, dat die dobbelpartijen niet eindigden met een gevecht, waarbij soms doden vielen.

Het « damespersoneel » van Stevansky was erg gezien in de streek en daarom stapten zoveel mannen die avond, na hun terugkomst van de goudvelden, de zakken vol stofgoud, zijn danshuis binnen.

Raffles en Brand die na het avondmaal een wandeling hadden gemaakt, zagen de mannen naar binnen gaan en keken elkaar met een veelbetekenend glimlachje aan.

— Daar gaan zij weer binnen, met het doel zich desnoods al het goud te laten aftroggelen, alleen maar om een avond plezier en opwinding. Welnu, wat de opwinding betreft, ik zal zorgen, dat zij die krijgen en meer dan hun lief is.

Hij nam Brand bij de arm en bracht hem naar de « Eland », waar zij naar de kleine slaapkamer trokken en daar iets in hun bagage schenen te zoeken.

Een kwartier later stonden zij weer op straat.

Het was gaan sneeuwen, ofschoon het bitter koud was.

— Laat het maar sneeuwen! zei Raffles zacht, dat is in ons voordeel, zodoende wordt ons spoor snel uitgewist. Alles is toch in orde?

— Ja, de honden zijn aangespannen en de slee is geladen, op onze kleine bagage na, die nog in onze kamer ligt.

— De geweren?

— Liggen ook al in de slee!

— Nu, dan willen wij hopen, dat wij nog tijd genoeg hebben om naar ons logement terug te keren en alles mee te nemen. Heb je O'Reill betaald?

— Ja, alles is in orde; ik heb hem gezegd, dat wij misschien vannacht al verder gingen om de anderen voor te zijn in de goudvelden.

— Goed zo, dan is er niets anders meer te doen, dan de hoofdzaak. Kom, Fang! Ga mee met de baas!

De prachtige hond spitste de stelle oren en keek Raffles aan, alsof hij begreep, dat er iets gevaarlijks ging gebeuren.

De twee vrienden richtten hun schreden opnieuw naar het danshuis van Merry Pig en stapten naar binnen.

HOOFDSTUK V.

EEN STOUT STUKIE

Het was al vol in de grote gelagkamer, toen de beide mannen binnen kwamen.

Merry Pig had post gevat in de buurt van zijn reusachtig buffet.

De kroeghouder droeg zijn naam met ere, want hij had inderdaad het gezicht van een vrolijk varken.

Achter het buffet was een kleine deur die naar de keuken liep en ook naar het woonvertrek van de eigenaar.

Een andere deur gaf toegang tot de speelzaal, waar zich ook al een aantal goudzoekers ophielden.

In een hoek zat de band van drie man, die er woedend op los blies en los hamerde.

In het midden van de gelagkamer, waar een reusachtig vuur in een stenen haard brandde, was een ruimte vrijgelaten, waar de dansers zich konden vermaken.

Raffles en Brand baanden zich een weg door de aanwezigen en vonden een goede plaats, dicht bij een van de ramen en even dicht bij het buffet.

Zij bestelden wijn en het duurde niet lang, of er stevenden twee meisjes op hen af, die Raffles echter met een paar op lachende toon geuite woorden wist weg te krijgen.

Hij keek ze even na en zei toen zachtjes tegen Brand:

— Wat een leven! Om als pleziertje te moeten dienen van deze ruwe klanten, meer beest dan mens.

— Zij zien er dan ook niet bepaald

florissant uit, beaamde Brand. Die vrouwen zijn niet ouder dan vijfentwintig jaar en zij zien er uit als veertig. En dan die gloed in hun ogen, alsof de hel erin brandt.

— Voor die vrouwen is het hier ook een hel, erger dan die door Dante is beschreven. Zij hebben dag aan dag alleen omgang met verdierlijkte wezens en zij staan onder bevel van een gewetenloze kerel, die hen exploiteert en die hen in zijn macht houdt door hen dadelijk een groot voorschot te geven, anderszins, dat zij slechts met de grootste moeite en soms zelfs nooit kunnen terugbetalen. Aan vluchten valt niet te denken, want waar moeten deze ongelukkigen heen in deze wildernis? Tien, twintig mijlen in het rond is geen andere stad te vinden en vooral 's winters is het zo goed als onmogelijk, zonder sles of honden te reizen. Nee, zij zitten voorgoed vast aan deze plek.

Op dit ogenblik kwam Merry Pig eigenhandig met de vertering aandragen en grijnslachend vroeg hij aan beide vrienden:

— Vreemdelingen, hier?

Raffles knikte.

— Naar de goudvelden geweest?

— Nog niet, maar wij denken er heen te gaan, antwoordde Raffles.

— Moeten jullie niet eens een kijkje nemen in de speelzaal? Het is er heel aardig en dan nemen jullie een van de meisjes mee.

— Dat laatste aanbod is heel vriendelijk, baas, maar wij hebben het al moeten afslaan, zei Raffles schouderophalend. Wij zijn nog niet in de stemming, weet je? En wat het eerste betreft, wel, wij zullen eens gaan kijken.

Raffles gaf Brand een wenk en de beide vrienden goten het glas erbarmelijke wijn snel door hun keelgat en liepen naar de deur, die naar de speelzaal leidde.

Met een blik had Raffles gezien, dat deze deur een zware grendel had, die aan de kant van de danszaal kon worden voorgeschoven, misschien een voorzorgsmaatregel om te voorkomen, dat er mensen heen gingen, die hun vertering nog niet betaald hadden.

Met twee grote ramen, die op het ogenblik met dikke luiken gesloten waren, kwam de speelzaal in de buitenlucht uit, en verder was er nog een tweede deur, uitkomende op een gang, die met de woonkamer van Merry Pig in verbinding stond.

De beide mannen hadden dit in een oogwenk ontdekt en zij waren van plan er profijt van te trekken.

Ongeveer in het midden van deze zaal, die lang niet zo groot was als de danszaal, stond de speeltafel en daarachter zat de croupier, geholpen door een man, die met onbegrijpelijke vlugheid het op een cijfer van de roulette gezette stofgoud, woog en de waarde ervan berekende.

Er waren maar weinig spelers, die gouden of zilveren munten inzetten, want dat betaalmiddel was in Pine Creek zo goed als niet te vinden, men betaalde er met zoveel grammen stofgoud en iedere winkelier had daarvoor een goudschaaltje in zijn zaak.

De roulette was van deugdelijk maaksel en leek op de apparaten, welke men in de grote Europese speelbanken aantreft.

Alle plaatsen om de speeltafel waren bezet door mannen en vrouwen, die allen een hoopje stofgoud voor zich hadden en nu en dan een beetje daarvan tussen de vingertoppen namen, om het op een of ander cijfer te zetten.

Raffles en Brand keken hier nog naar,

toen er plotseling ergens aan de tafel een hevige ruzie scheen te ontstaan.

Schorre stemmen schreeuwden door elkaar en nu stonden er twee mannen op, die elkaar met dreigende blikken aankeken.

Onmiddellijk hadden Raffles en Brand een van die mannen herkend; het was Pat O'Kelly.

Snel lieten zij hun blikken door de zaal dwalen en toen hadden zij ook Dolly Patterson ontdekt, die tamelijk onverschillig op enige afstand toekeek, hoe haar kersverse minnaar in een twist gewikkeld werd.

Raffles en Brand verstopten zich een beetje achter de ruggen van een paar mannen, die wachtten tot er een plaats zou vrijkomen aan de speeltafel, en keken toe, wat er nu gebeurde.

— Ik zeg je, dat je mijn goud gestolen hebt! riep de kerel uit, die met woedend opgeheven vuisten tegenover Pat O'Kelly stond.

— En ik zeg je, dat je liegt! schreeuwde de Ier woedend.

Hij wendde zich tot de omstanders en ging verder:

— Heeft iemand gezien, dat ik goud heb gestolen van Bill Hudson?

Niemand antwoordde, daar iedereen zich buiten de ruzie wilde houden en de Ier ging op dreigende toon verder:

— Durf je nu nog volhouden, dat ik je bestolen heb, rode aap?

— Dat durf ik, ik heb het met mijn eigen ogen gezien, brulde Hudson.

— Daar dan!

Pat O'Kelly had zijn zware vuist opgeheven en wilde daarmee Hudson op zijn gezicht slaan.

Maar deze ontweek met grote behendigheid de slag en het volgende ogenblik rolden de mannen onder het uitbraken van woeste vloeken worstelend over de vloer.

Geen sekonde dacht iemand er aan, de twee woestelingen uit elkaar te halen.

De twee worstelenden hadden elkaar bij de keel gegrepen en probeerden elkaar de strot dicht te knijpen.

Nu eens lag de een, dan weer de ander boven.

— Schiet hem toch een blauwe boon in de hersens! riep Dolly haar minnaar kalmmpjes toe, zonder zich ook maar iets op te winden, en terwijl zij zich daarna onmiddellijk weer tot haar vriendin richtte, alsof het haar absoluut niet interesseerde, of de Ier haar welgemeende raad al dan niet opvolgde.

Plotseling slaakte Pat O'Kelly een kreet van woede en wraakzucht. Hudson had één hand weten vrij te maken en bliksemsnel zijn lang, scherp jachtmes uit de schede getrokken, die aan zijn gordel hing.

De Ier had nog maar net de tijd de pols te grijpen van de vuist, die het wapen omklemd hield, voor Hudson hem een dodelijke stoot kon toebrengen.

Hij worstelde steunend om overeind te komen en drukte zijn tegenstander zo dicht mogelijk tegen zich aan, om hem te beletten, dat hij van zijn wapen gebruik maakte.

De vechtenden hadden op dit ogenblik weinig meer van menselijke wezens. Zij leken op wilde dieren, die elkaar tot elke prijs vernietigen wilden.

Met een wanhopige krachtsinspanning greep de Ier Hudson om het middel, tilde hem een stukje van de grond en smet hem met alle macht van zich af.

Hudson viel achterover en daarbij was zijn mes hem bijna ontglipt.

Hij wist echter dadelijk weer overeind te komen, maar de Ier had tijd gehad, op zijn beurt zijn vlijmscherp mes te trekken.

Half blind van woede stormde Hudson, die dit niet gezien had, vooruit om zich opnieuw op zijn vijand te werpen.

Maar de punt van zijn voet stootte tegen een opstaande rand van een vloerplank en hij struikelde; voor hij zijn evenwicht had kunnen terug vinden, had de Ier hem het mes tussen de ribben gestoken.

— Goed gedaan, Pat, klonk de schrille stem van Dolly Patterson, terwijl zij een glas wijn aan haar lippen bracht en het in een teug leegdronk.

Hudson liet een rochelende kreet horen, bleef een ogenblik stokstijf staan, terwijl het bloed uit de wond gulpte en

zakte toen in elkaar.

Het hele gevecht had niet meer dan een paar minuten geduurd.

Raffles en Brand stonden er zover af, dat zij nauwelijks hadden kunnen zien wat er gebeurde.

Nu werd de tussendeur open geworpen en Merry Pig verscheen op de drem-pel.

Nog altijd lag de vette glimlach op zijn pafferig gezicht.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij. Is er weer eens gevochten voor de verandering. Zo, is dat Hudson? Nu, dat is ook wat moois. Hij staat nog voor vier flessen wijn bij mij in het krijt. Komt jongens, sleept hem maar weg!

Een paar man namen de hevig bloedende Hudson op en droegen hem weg, het danshuis uit, naar zijn hut, die in dezelfde straat lag.

Raffles en Brand hadden snel een blik gewisseld, zij schenen elkaar te begripen.

Haastig verlieten zij de speelzaal en liepen opnieuw de gelagkamer binnen, waar het nu heel wat drukker was geworden.

Merry Pig zat alweer achter zijn buffet en scheen de hele Hudson vergeten te hebben.

Dergelijke voorvallen kwamen in zijn danshuis zo vaak voor, dat bijna niemand er meer op lette en hijzelf zeker nog het minst.

Raffles en Brand gingen zo dicht mogelijk bij de deur zitten en op het ogenblik, dat zij de kroeghouder door de deur achter zijn buffet zagen verdwijnen, verlieten zij snel de zaal en liepen in allerijl om het huis heen, dat, zoals alle andere huizen in Pine Creek, helemaal apart lag.

Zij stapten het danshuis weer binnen aan de achterkant, waar de woning van Merry Pig lag.

Zij troffen het bijzonder, want juist zagen zij de man verdwijnen langs de keldertrap, waarschijnlijk om een nieuw vat aan te slaan.

Hij droeg een kleine kaarslantaarn in de hand en de twee vrienden hoorden hem onderdrukt mopperen en vloeken.

Zacht en voorzichtig als katten slopen

ook zij de trap af en toen Merry Pig zich omkeerde, keek hij recht in de glinsterende loop van de grote revolver, die Raffles hem voorhield.

Hij was zo verbluft, dat hij alleen maar kon stotteren:

— Wat voor de d...?

— Je kunt die opmerkingen wel voor je houden, mijnheer het « vrolijke varken », want zij interesseren mij niets.

En met een wenk naar Brand ging hij verder:

— Vlug!

In een oogwenk had Brand Merry Pig ontdaan van zijn revolver en het grote mes in zijn zak.

Toen beval hij kortaf:

— Trek je boezeroen uit!

Aarzelend gehoorzaamde de kerel, bukkend voor de dreiging van de revolver, ofschoon hij de betekenis van het bevel niet begreep.

Terwijl Brand de revolver overnam, trok Raffles de boezeroen snel over het hoofd, zodat die voor een groot gedeelte zijn kleren bedekte.

Nu moest hij proberen zoveel mogelijk het uiterlijk van de kroegbaas na te bootsen en het was zeker een moeilijke taak, want hij had hier niet de beschikking over de hulpmiddelen, die hem te Londen ten dienste stonden.

Daarentegen had hij hier te doen met ruwe, al halfdronken kerels, die zeker zo nauw niet zouden zien.

Hij haastte zich zoveel mogelijk; hij had al zijn valse baard afgedaan en smeerde nu vlug zijn gezicht in met een eigenaardig middel, dat het vlees van zijn wangen en hals tijdelijk deed opzetten; het was wel pijnlijk, want er zat jodium in, maar dat moest hij er maar voor over hebben.

Hier overheen kwam een dun laagje van een soort zalf en dadelijk begon de kleur van het gezicht te veranderen en bijzonder veel te lijken op die, welke steeds op het gezicht van Merry Pig te zien was, namelijk een vuil geel.

Het was een geluk te noemen, dat de kroeghouder grijze ogen had, en nu Raffles ook nog zijn pruik verwisselde voor een ander met peenkleurig haar, nu kon hij het er wel op wagen, want de gelij-

kenis was gelukt, althans voor een paar minuten genoeg.

Brand bond Merry Pig nu een doek voor de mond, maakte zijn armen stevig op zijn rug vast, bond ook zijn benen samen en duwde hem nu in een hoek van de kelder, waar hij hem vast maakte aan een geweldig groot gevuld wijnvat.

— Ga nu naar de speelzaal terug, Charles. Je weet wat er verder te doen staat.

Brand holde de trap van de wijnkelder op en ging de speelzaal weer binnen.

Raffles daarentegen liep rustig door de kleine deur achter het buffet de danszaal binnen, er voor zorgend, dat hij zoveel mogelijk in het halfdonker bleef.

En plotseling klonk zijn stem:

— Jongens, ik heb jullie niet eens gezegd, dat ik vandaag een soort jubileum vier. Ik heb, van het ogenblik af dat ik hier gevestigd ben, juist tien duizend flessen wijn leeg geschonken. Drinkt eens allemaal uit en neemt voor mijn rekening nog een vers glas.

Een luid gejuich ging op en dadelijk werden alle glazen leeg gedronken.

Men vertelde het nieuwtje in de speelzaal en daar werd het aanbod met evenveel geestdrift ontvangen.

De magere kelner had geen handen genoeg om alle glazen te vullen uit de flessen wijn, die de gewaande kroeghouder hem toereikte.

Er waren op dit ogenblik ongeveer tachtig gasten in het danshuis en een paar minuten later hadden al die mensen hun glas leeg, want Merry Pig had er op aangedrongen, dat zij voort moesten maken, daar er direkt een tweede bezending zou volgen.

Maar voor het daartoe kwam, gebeurde er iets merkwaardigs.

Want bijna tegelijkertijd met tussenpozen van maar een paar sekonden, vielen alle gasten in een loodzware slaap.

Kalm achter het buffet zittend, bekeek Raffles glimlachend de uitwerking van het bedwelmend middel, dat hij door de wijn had gemengd.

Nu stond hij vlug op, liep naar de buitendeur en grendelde ze.

Toen opende hij voorzichtig de tus-

sendeur en keek in de speelzaal.

Brand stond op enige afstand en zei zachtjes, in zichzelf lachend:

— Het lijkt wel het bos van de schone slaapster.

— Dan maar snel aan het werk, zei Raffles. Neem jij de speelzaal, dan neem ik de danszaal voor mijn rekening. Binnen vijf minuten moet alles afgelopen zijn.

Brand had een grote zak van onder zijn jas te voorschijn gehaald en begon die met onbegrijpelijke vlugheid te vullen, eerst met het stofgoud, dat nog in kleine en grote hoopjes op de speeltafel lag, vervolgens met dat uit de zakken van de goudzoekers.

Binnen tien minuten was alles afgelopen, en ieder met een tot barstens toe gevulde zak met stofgoud in de hand, keken de beide mannen elkaar glimlachend aan.

— Nu snel weg, zij blijven minstens zes uren slapen, maar de beroving zal waarschijnlijk wel eerder ontdekt worden, antwoordde Raffles.

Zachtjes floot hij Fang, die hem al die tijd als zijn schaduw was gevolgd

en snel slopen beide mannen naar de achterkant van het huis, en stonden op straat.

Maar zij zouden, voor zij voorgoed de speelzaal verlieten, als zij nog eens een blik achter zich hadden geworpen, gezien hebben, dat toch niet alle aanwezigen sliepen. Want Dolly Patterson hief voorzichtig het hoofd op en staarde naar de deur.

Zij was de enige, die misschien gewaarschuwd door een soort instinct, niet gedronken had en zich gehouden had, alsof zij sliep, toen zij alle anderen om zich heen in de vreemde bewusteloosheid zag vallen.

Als zij een revolver had gehad op dat ogenblik, of er een had kunnen bereiken zonder zich al te veel te bewegen, dan zouden de twee rovers zeker niet ongedeerd het huis verlaten hebben.

Tandenknarsend van woede vloog de vrouw nu overeind, schudde eerst haar minnaar, vervolgens nog andere mannen vergeefs bij de arm en rende toen luid schreeuwend het hele huis door, om Merry Pig te zoeken.

HOOFDSTUK VI.

EEN STRIJD OP LEVEN EN DOOD

Raffles en Brand waren zo vlug zij konden, en heel vlug ging het niet, want de zakken stofgoud wogen zwaar, naar hun logement gerend, waren dadelijk naar het hok van de honden gegaan, waar ook hun al bepakte slee stond.

Terwijl Raffles honden en sleden naar buiten bracht en daarin de zakken met goud verborg, holde Brand naar boven en haalde de leren tas, die de rest van hun bagage bevatte.

Zij trokken hun zware pelzen aan en deden de sneeuwschoenen aan, want zij wilden de honden zolang mogelijk van hun gewicht ontlast houden.

Raffles liet het eigenaardig keelgeluid horen, waarop de honden zich in beweging stelden; dadelijk gingen de dieren in galop over en gleed de slee het dorp uit.

Niet voordat zij de laatste huizen van de nederzetting achter zich hadden, vroeg Brand:

— Hoeveel voorsprong geef je ons?

— Ik reken op niet meer dan een uur. Hoogstens anderhalf, maar ik hoop, dat dat voldoende zal zijn, want mijn honden zijn sterk, volkomen uitgerust en de slee is niet al te zwaar. Als wij maar eenmaal Meadow Hill voorbij zijn, dan zullen zij ons spoor niet zo gemakkelijk vinden, want er wordt daar in de buurt veel gejaagd en de sporen zijn talrijk. Bovendien, wij kunnen ons daar weer van onze vermomming ontdoen en weer rijke Engelsen worden.

— Maar het goud?

— Ja, dat is lastiger, misschien zullen wij het wel ergens moeten begraven, om het later te komen halen als de lucht zuiver is.

— Wat denk je van de opbrengst?

— Ik schat het gewicht van die twee zakken tezamen op ongeveer zestig kilo. Berekend tegen een waarde van twee duizend dollar per kilo, is dat dus ongeveer honderd twintig duizend dollar.

— Maar het zal misschien moeilijk zijn, om het goud van de hand te doen? meende Brand.

— Maak je daarover maar niet bezorgd, Charles, hernam Raffles glimlachend.

Het was ongeveer tien uur in de avond, toen dit korte gesprek gevoerd werd op de eindeloze vlakte, die zich nu voor de beide mannen uitstreckte.

De mannen gingen zo snel mogelijk voorwaarts, want zij begrepen heel goed, dat hun leven gevaar liep.

Als zij werden ingehaald, zou men hen zonder vorm van proces neerschieten, zonder er de bereden politie in te halen.

De beide mannen waren al ruim een uur onderweg en zij hadden niet veel gesproken, toen Raffles als toevallig achter zich keek.

Zijn gezicht kreeg een ernstige uitdrukking en hij klemde de lippen op elkaar.

Toen zei hij kortaf:

— Daar zijn zij al!

Brand keek op zijn beurt achterom en slaakte een kreet; op verre afstand, maar toch duidelijk zichtbaar, naderde een zwarte vlek, die snel over de maanlichtvlakte scheen verder te schuiven.

Hij kon er geen ogenblik aan twijfelen; het was een troep sleden, die daar dichterbij kwam.

— Dus dan hebben zij alles al ontdekt? riep Brand uit. Hoe is dat mogelijk?

— Misschien heeft een van de kerels of misschien een vrouw zich slapende gehouden en dadelijk alarm gemaakt, zodra wij onze hiel en gelicht hadden, gaf Raffles ten antwoord.

Hij spoorde de honden met een luide kreet tot nog meerdere spoed aan en de dieren gingen in galop over.

Terwijl zij snel over de harde sneeuw gleden, keken de mannen hun geweren na en overtuigden zich, dat hun revolvers geladen waren.

Raffles hield een ogenblik stil, greep zijn nachtkijker, die in een foudraal aan zijn gordel hing en keek scherp uit, naar de grote zwarte vlek daar op de vlakte.

Hij telde vijf sleden, ieder met achtien of twintig honden bespannen en met alleen de bestuurders erop.

De honden waren allen in galop en vorderden verbazend snel.

Raffles haalde zijn slee weer in en vertelde Brand wat hij gezien had.

— Wat denk je te doen? vroeg de jongeman, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Wij zullen vechten, antwoordde Raffles terwijl zijn ogen vlamden. Als wij het goud teruggaven, zouden zij ons er toch voor vermoorden en daarom zullen wij onze huid duur verkopen.

— Misschien kunnen wij wel voor blijven, tot wij in veiligheid zijn?

— Ik hoop het, maar ik geloof het niet, antwoordde Raffles. Hun honden zijn sterker en talrijker dan de onze en hun sleden zijn niet zwaar geladen.

Nog terwijl hij sprak, liet een van de voorste honden een klagende kreet horen en stortte jankend neer.

Hij werd door de vaart een eind over de sneeuw meegeslept en toen stonden

de overige honden van zelf stil.

Raffles snelde toe.

Het arme dier was met een van de poten op een scherp stuk ijs terecht gekomen, wat een bloedende wonde had veroorzaakt. De hond kon blijkbaar niet verder.

Zo snel zij konden spanden Raffles en Brand het dier uit.

— Wij zullen de hond moeten achterlaten, nietwaar? vroeg Brand.

— Nee, het dier heeft mij trouw geëdiend en als wij het hier achterlaten, zal het snel van honger omkomen. Laten wij het op de slee leggen, het weegt niet zo zwaar.

Met dit alles ging een kostbare tijd verloren en toen de slee weer in beweging kwam, waren de achtervolgers tot bijna een kilometer genaderd.

Plotseling hief Brand de hand op en wees in de verte.

— De hut van Tom Hatters, riep hij.

Brand had goed gezien; dat was de vluchthut van de jonge pelsjager.

— Vlug! Daar zullen wij ons beter kunnen verdedigen! riep Raffles uit. Zij hebben ons anders binnen een half uur ingehaald.

De honden schenen de hut al te ruiken, want zij versnelden hun vaart en renden naar het blokhuis toe.

Maar ook de achtervolgers wonnen terrein. Tien minuten later waren de vluchtelingen op vijfhonderd passen afstand van de hut.

Toen klonk achter hen het eerste schot, en een kogel floot hen over de hoofden.

De twee mannen vlogen naar de hut toe en de honden volgden met de slee.

Het was of de schrandere dieren het gevaar begrepen.

Nog twee keer kraakten de geweren achter hen en een van de kogels boorde een gat in de bontmuts van Brand.

Maar toen rukte Raffles de deur open en allen, mannen en honden, stormden naar binnen.

Gelukkig zat de deur in een wand, die van de achtervolgers was afgekeerd, en ze had Raffles de tijd de strengen door te snijden, waarmee de honden aan de slee vast zaten, die tegen de

deurdrempel was gestuit en nu buiten bleef staan.

Brand haalde er intussen de pakken patronen af, want die zouden zij wel eens nodig kunnen hebben.

Daarop liepen zij snel naar binnen en deden de zware houten boom voor de deur.

Daartegenover bevond zich een klein raam en Raffles opende het onmiddellijk om de vlakke te kunnen overzien, waar nu de achtervolgers uit Pine Creek snel naderden.

Aan de kant van Meadow Hill was nog een tweede raam, dat ook van zijn leuk ontleend werd, maar de vierde wand was blind.

Raffles keek even naar de sleden, die nu stil hielden en zei op gedempte toon:

— Wij zullen schieten, wanneer zij ons belegeren willen, Charles, maar niet dodelijk, als wij het vermijden kunnen. Die mannen zijn halve beesten, maar alles wel beschouwd zijn zij de beroofden en de wetten van het land schrijven voor dat zij de rover mogen doden. Mij dus op de benen en armen, niet op het hart of op het hoofd!

— Zoals je wilt! kwam Brand. Ik denk echter, dat zij daar ginds wel niet zo teergevoelig zullen zijn.

Als antwoord op deze opmerking nu, slaakte er een salvo en de kogels floeten opnieuw om hun oren en bleven steken in de houten wand, die uit dikke boomstammen bestond.

Raffles bracht snel zijn geweer aan de schouder en drukte af.

Een van de aanvallers, in de schouder getroffen, slaakte een woeste kreet en viel voorover in de sneeuw.

Van de daardoor ontstane verwarring maakte Brand gebruik, de aanvallers te tellen.

Het waren twintig mannen en zeker niet degenen, die onder invloed van het verdovingsmiddel waren geraakt, want er zouden minstens vijf uur moeten verlopen, alvorens die weer tot volle bewustzijn kwamen.

De jongeman vuurde op zijn beurt en een tweede gelukzoeker stortte voorover, in de rechterzij getroffen.

De aanvallers begrepen nu zeker, dat

zij op die manier een voor een zouden worden neergelegd, want zij zochten dekking achter hun sleden, zeven in getal.

En vanachter die borstwering bleven zij op de hut vuren, op een afstand van ongeveer twee honderd meter.

Toen kwam er beweging in een paar van de sleden en Raffles zag door een spleet in de stammen hoe de aanvallers een omtrekkende beweging gingen maken, blijkbaar met het doel, de hut van alle kanten te kunnen aanvallen.

Maar vóór de sleden dertig meter hadden afgelegd, stelden de twee mannen nog twee tegenstanders buiten gevecht, zodat hun aantal al tot zestien verminderd was.

Inmiddels slaagden een zevental mannen erin, aan de kant van de hut te komen, waar de deur zat.

— Wij moeten ons vuur verdelen, Charles, kwam Raffles, wiens gezicht geen vrees, maar alleen vastberadenheid verried. Zij kunnen de deur wel niet open krijgen, maar zij zouden wel eens iets anders kunnen doen, namelijk de hut in brand steken.

— Dat zou bepaald niet leuk zijn! riep Brand verschrikt uit.

— Ik ben het volkomen met je eens, en daarom weet ik er niets anders op, dan dat je de deur op een kier zet, plat op de grond gaat liggen en zo op de kerels vuurt. Pas op het laatste ogenblik mag je de deur weer sluiten.

Brand volgde deze raad dadelijk op, opende de deur een handbreed en kwam juist bijtijds om te zien, hoe twee sleden zich snel voortbewogen op niet meer dan honderd meter van de hut.

Hij liet zich op de grond vallen, stak het geweer door de deuropening, mikte en legde een van de zeven mannen neer.

De anderen wierpen zich dadelijk achter hun sleden in de sneeuw en begonnen op de hut te vuren.

De toestand werd nu inderdaad heel gevaarlijk, want de aanvallers waren achter hun sleden gedekt en konden vuren zonder zich bloot te geven.

Maar plotseling hield het schieten op, alsof de goudzoekers het onderling hadden afgesproken.

Het werd doodstil, maar die stilte voorspelde weinig goeds.

Voorzichtig gluurde Raffles door de reet; hij zag niets anders dan de sleden, waar de honden nog voorgespannen waren.

En nu trokken die sleden zich voorzichtig terug, tot ongeveer vijfhonderd meter van de hut.

Tegenover de hut gebeurde hetzelfde.

En toen de aanvallers zich aldus zo goed als buiten schot hadden gesteld, laaiden er drie vuren op, want de hut was nu ook aan de kant van het tweede raam belegerd.

Brand sloot zachtjes de deur, daar het nu geen zin meer had, de vreselijke koude te trotseren en keek Raffles vragend aan.

— Het wordt een belegering in optima forma, Charles, zei Raffles ernstig.

Brand zweeg!

Hij begreep direkt de hele omvang van het gevaar waaraan zij bloot stonden.

Het ergste was nog dat zij niet zouden kunnen gaan slapen, wilden zij geen gevaar lopen, dat de aanvallers 's nachts de hut in brand zouden steken.

Hij vertelde Raffles van zijn vrees, maar deze schudde zijn hoofd en zei:

— Dat is niet mijn grootste zorg! Fang is er ook nog. Het trouwe dier zal dadelijk waarschuwen, zodra er gevaar dreigt en ik denk er niet aan onze nachtrust op te offeren.

Raffles had een paar woorden gezegd tegen Fang en de schrandere hond nu scheen volkomen te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij liet een zacht gebrom horen en strekte zich toen voor de deur uit, met de kop op de sterke voerpoten.

Even later sliepen Raffles en Brand.

Daar buiten knetterden de vuren, maar anders was er niets te horen.

De geheimzinnige stilte van de poolnacht had zich over de vlakte uitgebreid.

Met het geweer in de arm sliepen de beide vrienden vlak naast elkaar, vertrouwend op het instinct van de moedige hond.

De trekhonden waren al lang in

slaap gevallen en hun warmte deelde zich aan de beide mannen mee.

Om zeven uur in de ochtend begon Fang plotseling woest te grommen, met de kop naar de grond en barstte toen in woedend geblaf uit.

Tegelijk sprongen de twee vrienden op, met het geweer in de vuist.

Brand wierp een blik door een klein gat, dat hij in de deur gevonden had, en Raffles keek tussen een spleet in de boomstammen. Hij zag niets bijzonders, de sleden waren nog op hun plaats en het vuur brandde nog altijd.

Maar Brand uitte een kreet en rukte de deur open, waarna hij snel zijn geweer in aanslag bracht en vuurde.

Daarbuiten klonk een gil.

Raffles wendde snel het hoofd om.

Hij zag hoe twee mannen, ieder met een harfakkel en een kan petroleum gewapend, naar de hut wilden sluipen, met het doel haar in brand te steken.

Maar Fang had hen geroken, gelukkig bijtijds.

Brand had een van de mannen geraakt en de andere deinsde haastig terug, terwijl hij zijn makker met zich meesleepte en dat was alles, wat er die dag zou gebeuren.

De goudzoekers schenen in te zien, dat zij met een sterke tegenpartij te doen hadden en een voor een zouden worden neergelegd, zodra zij zich vertoonden.

In de loop van de dag vertrok een slede van de belegeraars in de richting van Pine Creek, met veertien honden bespannen.

Waarschijnlijk vervoerden zij de vijf of zes gewonden naar de nederzetting.

Maar in hun plaats waren er tegen het vallen van de duisternis een viertal andere sleden, met zestien mannen.

Raffles en Brand die hun post geen ogenblik hadden verlaten, keken elkaar zwijgend aan; zij begrepen, dat deze versterking bestond uit hun meest verbitterde vijanden.

De toestand werd nu inderdaad dreigend.

Tenslotte zouden de belegeraars er wel wat op vinden hen te overmeesteren.

De avond viel en de maan verschool zich achter dichte wolken.

Slechts nu en dan was zij zichtbaar.

Er zat opnieuw sneeuw in de lucht.

Na wat te hebben gegeten, gingen Raffles en Brand voor het kleine gat in de deur zitten, dat Brand er had ingeboord, daar de koude anders onverdragelijk was, en Raffles voor een dergelijk schietgat in het raam.

Omstreeks tien uur hoorden zij plotseling woedend schieten, zonder dat zij aanvankelijk snaptten waarom.

Raffles tuurde door het gat, maar richtte zich dadelijk weer op en riep uit:

— Ik geloof, dat wij hulp krijgen, Charles!

— Hulp? Van wie dan? vroeg Brand verbaasd.

— Van wezens, die anders onze vijanden zijn: wolven. Er is daar een troep van een honderdtal wolven en de kerels schieten als dollen om hen te verjagen, zonder dat het helpt. De dieren zijn zeker uitgehongerd. Kijk, daar komen de belegeraars van de kant van de deur hun makkers al te hulp.

Raffles had goed gezien; een grote troep wolven, tot het uiterste gedreven door de razende honger, was op de gloed van het vuur afgekomen, waardoor zij zich zelfs niet meer lieten afschrikken.

Plotseling greep Raffles Brand bij de arm en riep:

— Dit is onze enige kans, Charles. Laten wij maken, dat wij weggkomen. De kerels aan de kant van de deur zijn er niet meer, maar een slee is er nog wel, en ook hun honden. Laten wij er ons van meester maken, vóór de wolven met een omtrekkende beweging, slee,

ons en hut kunnen hebben omsingeld. Het is gelukkig erg donker en de eerste uren zullen de kerels hun handen vol hebben aan de strijd met de wolven.

Dadelijk werd alles in gereedheid gebracht voor de gewaagde uitval. De honden kregen de tuigen aan, de twee mannen grepen hun geweren, gooiden het hoogstnodige op de sleden, na de deur te hebben opengeworpen en renden over de vlakke, op de eenzame slee in de sneeuw toe.

De honden, heel onrustig door de nabijheid van de wolven, ontvingen hen kwispelstaartend en werden zo snel mogelijk vóór hun makkers aan de slee gespannen.

De twee mannen sprongen er op en in razende galop ging het in een grote boog over de besneeuwde vlakke naar Meadow Hill.

Nog lang klonk het geratel der gewerschoten hen in de oren.

Zeker zouden de goudzoekers de hele nacht in gevecht met de wolven gewikkeld blijven.

Om een uur in de nacht bereikten Raffles en Brand veilig de nederzetting.

Ze ruilden hun vermoeide honden tegen anderen en zetten dadelijk hun tocht voort.

Pas om twee uur in de namiddag van de volgende dag bereikten zij Senati.

Zij holden naar het ziekenhuis, na eerst hun vermomming te hebben afgelegd.

Daar hoorden zij, dat Henderson, ondanks de waarschuwingen van de directeur-geneesheer, diezelfde ochtend naar het noorden was vertrokken, daar hij enorm ongerust was over het lot van zijn baas...

HOOFDSTUK VII.

OP TIJD GERED

De beide vrienden waren door deze mededeling zo geschrokken, dat zij elkaar geruime tijd zwijgend aanstaarden.

Als bij ingeving begrepen zij wat er in het gemoed van de reus moest zijn omgegaan. De vier dagen waren al voorbij en hij wist, dat zijn baas groot gevaar liep.

En daarom had hij nauwelijks van zijn wond genezen, het ziekenhuis verlaten, om zijn spoor te volgen en hem te gaan helpen, als het nodig was.

— Wij moeten hem in de duisternis voorbij zijn gegaan, mompelde Brand zachtjes.

— Ja, want hij is natuurlijk naar Pine Creek gegaan, waar hij wist, dat wij ons ophiielden. Als de nacht niet zo donker was geweest en wij niet zo 'n haast gemaakt hadden, hadden wij hem moeten zien.

— Er blijft ons natuurlijk maar één ding over; wij moeten terug, zo snel de honden kunnen lopen, al zou ik er nog een dozijn bij moeten nemen, wij kunnen hem daar niet aan zijn lot overlaten, want met zijn driftige aard is hij in staat stommitelten te begaan, als hij te weten komt, wat daar gebeurd is en dat men ons achtervolgd heeft.

— Maar zouden zij in Pine Creek weten of vermoeden, dat James bij ons hoort?

— Dat niet, want zij kunnen toch niet denken, dat de beide rijke Engelsen

en de twee dieven van het stofgoud dezelfde personen zijn. Maar daarentegen zijn er genoeg mannen daar ginds, die hebben deelgenomen aan het gevecht op de heuveltop en die hem in gezelschap van ons hebben gezien, voor wij ons vermomd hadden. En bovendien is daar Dolly Patterson, die zich alles maar al te goed zal herinneren.

— In ieder geval kunnen zij niet denken, dat hij iets met de diefstal te maken heeft, hernam Brand.

— Tenminste niet, als hij zijn mond houdt, waar ik nog niet zeker van ben. Maar het is al voldoende, dat hij aan de achtervolging van Mike Penalty heeft deel genomen, om hem aan de grootste gevaren bloot te stellen, en daarom op weg, Charles, zo vlug, als de honden maar willen lopen.

Bij Henderson was diezelfde ochtend het plan opgekomen, om het ziekenhuis te verlaten en naar Pine Creek te gaan.

De vier dagen waren al om, zijn baas was niet terug en daarom was hij dodelijk ongerust. Het denkbeeld dat de man, die pas een paar dagen geleden zijn leven voor hem gewaagd had, nu zelf in levensgevaar zou verkeren, liet hem geen rust, en nu hij zich genezen voelde, kon niets hem meer tegenhouden.

En de directeur van het ziekenhuis, die zijn patiënt al een beetje had leren kennen, liet de reus wijselijk gaan, uit

vrees voor het meubilair van zijn inrichting.

Henderson was dadelijk naar 't hotel gegaan, had daar zijn wapens gehaald en zich van het geld, dat Raffles bij hem had achtergelaten, een slee en een zes-tal goede, sterke trekhonden gekocht.

Daar hij echter niet op de hoogte was van de besturing van deze honden en ook niet al te zeker was van de weg, had hij een gids in dienst genomen, die de tocht tot Pine Creek zou meemaken.

Het was stom toeval, dat Raffles en Brand hem niet waren tegengekomen, want Henderson had zich gedurende bijna een uur in de vluchthut van zijn gids opgehouden, waar deze hoognodig wat moest doen.

De gids, aangespoord door het vooruitzicht op een goede beloning, had de honden tot grote spoed aangedreven, en Henderson scheen geen vermoeidheid te kennen.

Nog een andere noodlottige omstandigheid belette, dat Henderson z'n meester niet tegenkwam, want het sneeuwde al een paar dagen onafgebroken en ieder spoor werd onmiddellijk uitgewist.

Pas toen Henderson ruim acht uren onderweg was, hield het sneeuwen weer op, maar toen was de slee van Raffles en Brand al voorbij.

Het was vroeg in de avond, toen het voertuig Pine Creek binnengleed.

Henderson beval de gids, hem naar «De Eland» te brengen, waar hij wist dat Raffles en zijn metgezel geslapen hadden en stuurde daarna de man weg.

Murphy O'Reill, de eigenaar van het logement, bekeek de reus, die zijn gelagkamer binnentrad, van top tot teen en vroeg toen:

— Wat is er van uw dienst, vreemdeling?

— Kan ik hier een kamer krijgen voor de nacht?

— Ja, dat zal wel gaan. Heb je goud?

Als enig antwoord haalde Henderson een goudstuk uit zijn zak en gooide het de logementhouder toe, die het snel in zijn zak liet glijden.

Henderson nam de man bij de arm, nam hem een beetje apart en vroeg fluisterend:

— Luister eens hier, man, is er in jullie nederzetting dezer dagen niet iets gebeurd?

De Ier keek Henderson een ogenblik argwanend aan en antwoordde toen:

— Vijf dagen geleden zijn hier een paar brutale rovers geweest, die in het danshuis van Merry Pig ongeveer tachtig gasten hebben bedweld en hen daarna van hun stofgoud hebben beroofd. Ik weet niet, of je dat iets bijzonders noemt, vreemdeling, maar wij hier vonden het nog al kras. En wij zijn toch wel het een en ander gewend.

— En wat is er van de daders terecht gekomen?

— Zij werden achtervolgd en er heeft een gevecht plaats gehad bij de vluchthut van Tom Hatters; als de wolven de rovers niet geholpen hadden, dan zouden zij een lelijke pijp hebben gerookt. Maar van die omstandigheden hebben zij gebruik weten te maken om te ontsnappen.

Dat was een mededeling, waarop Henderson zeker niet gerekend had.

Het was hem niet erg duidelijk, wat hij nu moest doen.

Hij snapte onmiddellijk wie die brutale rovers geweest waren en was blij dat zijn meesters hadden weten te ontsnappen, maar waar moest hij hen nu zoeken? Waar waren Raffles en Brand heen? Dat zij weer hier terug zouden keren, was natuurlijk uitgesloten.

Hij bestelde een avondmaal en daarna slenterde hij de nederzetting in, daar het nog veel te vroeg was, om naar bed te gaan.

Hij gaf echter zijn ogen goed de kost, want hij was er beslist niet op gesteld, een ontmoeting te hebben met Dolly Patterson of een van haar vrienden.

Hij dronk een paar glazen wijn in een kroeg, die er nogal fatsoenlijk uitzag en daarna ging hij weer naar «De Eland» terug.

Het was toen ongeveer elf uur in de avond.

De gelagkamer was tamelijk vol en er werd gedanst op de tonen van een harmonica en banjo.

Henderson moest dwars door de zaal heen om zijn kamers te kunnen opzoeken.

ken en hij had nauwelijks de helft van de weg afgelegd of hij stond vlak tegenover de enige persoon, welke hij juist tot iedere prijs had willen ontwijken: Dolly Patterson.

Henderson had er helemaal niet aan gedacht, zich te vermommen en de vrouw herkende hem onmiddellijk.

— Wel, wel, daar hebben wij een oude kennis, zei zij, hard genoeg, om aan het andere einde van de zaal te worden verstaan.

— Pardon, Miss, zei Henderson. Ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit het genoegen gehad heb, u te ontmoeten.

— Ben je zo kort van memorie? Nu, ik heb dan betere hersens. Ik herinner mij een voorval op de heuvel, dicht bij de Tanana, waarbij drie van onze jongens gedood zijn.

Henderson, die wel begreep, dat ontkennen hem niet verder zou brengen, haalde de schouders op en zei:

— Ik wist niet, dat je dat bedoelde. Wij zeggen dus, dat ik je wel herken en ik heb het genoegen je goede nacht te wensen.

— En denk je, dat ik het hierbij laat, mooie mijnheer? Pat, kom eens hier!

Uit een groepje mannen maakte zich Pat O'Kelly los, opmerkzaam geworden door het krijsende stemgeluid van zijn minnares.

Dolly nam hem bij de arm, trok hem tot dicht voor Henderson, wees de reus met uitgestrekte vinger aan en riep:

— Herken je hem niet, Pat? Dat is de kerel, die bij de twee Engelsen was, en met Tom Hatters en Jack Brunt.

Pat O'Kelly liet een dof gebrom horen en zei:

— Zo, is dat de vent? Ja, ik herken hem. Wat voor de duivel kom jij hier doen?

De laatste vraag was op dreigende toon tot Henderson gericht, die kalm antwoordde, ondanks de sombere, dreigende gezichten om zich heen:

— Wat ik hier kom doen? Slapen, goede man, maar je staat mij in de weg en ik zou je willen verzoeken een beetje opzij te gaan.

— Welnu Pat, waarom doe je het niet dadelijk? vroeg Dolly sarrend. Die

mooie mijnheer beveelt het je toch? Waar wacht je nog op?

Met een gebrul van woede wierp de aldus geprikkelde minnaar van Dolly Patterson zich op Henderson, maar hij had met evenveel kans op slagen kunnen proberen, een stevige eik uit de grond te lopen.

Henderson wankelde zelfs niet, maar ving de Ier in zijn geweldige armen op, hief hem als een kind boven zijn hoofd en slingerde hem een paar meter van zich af.

Pat O'Kelly bonsde met het hoofd tegen een tafelpoot en was er lelijk aan toe.

Dadelijk sprongen een paar kerels, vrienden van hem, van hun stoelen op en drongen woedend op Henderson in.

— Wat is dat? Drie, vier, vijf tegelijk? riep Henderson spottend. Is dat jullie manier van vechten? Nu, mij is het goed, ik wil naar mijn kamer en ik zal er heen.

En met deze woorden raakte hij de twee voorsten met zijn beide vuisten tegelijkertijd met zo'n ontzaglijke kracht tegen de kaak, dat zij als kegels omrolden en zich verder van het hele geval niets meer konden aantrekken.

Zij waren volkomen bewusteloos.

Dolly liet een hysterisch lachje horen en gilte:

— Als dat zo doorgaat, jongens, dan heeft hij jullie gauw opgeruimd. Hebben jullie dan geen messen meer?

In een oogwenk vlogen de messen uit de schede, maar de eigenaars konden er geen gebruik van maken, want Henderson had zich met een geweldige zwaai van zijn arm een beetje ruimte verschaft, een stoel gegrepen en maalde nu daarmee onverbiddelijk om zich heen, terwijl hij zich een weg naar de deur probeerde te banen.

Links en rechts vielen de aanvallers als rijpe grashalmen, maar toen kraakte ook het eerste revolvershot.

Henderson voelde de kogel door zijn kleren gaan en hij liet dadelijk de stoel vallen, trok zijn revolver en legde de kerel die geschoten had, met een weigmikt schot neer.

Maar de toestand werd dreigend, want

de vrienden van Pat O'Kelly hadden hulp gehaald en allen, die er niets mee te maken wilden hebben, hadden een goed heenkomen gezocht.

Er waren nu nog ongeveer twintig mannen in de zaal en dat waren even zoveel vijanden, die het op zijn leven gemunt hadden.

Henderson greep met de linkerhand een paar van de zware stoelen en smeed ze midden tussen zijn aanvallers.

De kerels vloekten als razenden en schoten hun revolvers af, maar Henderson smeed een lange tafel om, waarvan het blad bijna een decimeter dik was, en die zeker geen tien man hadden kunnen optillen en gebruikte nu dit meubel als welkome borstwering.

Nu en dan hief hij bliksemsnel het hoofd op om te vuren, en als hij schoot dan was het raak ook.

Maar toch zou Henderson het onderspit hebben moeten delven, als niet plotseling de deur en de ramen tegelijkertijd waren opengevlogen en een krachtige stem geroepen had:

— Handen op, of jullie gaat er allemaal aan.

De kerels onder de aanvallers van Henderson, die nog op de been waren, er lagen er ongeveer twaalf roerloos op de vloer, staken langzaam de handen op, want daar, achter de ramen en de deuropening, hadden zij de uniform herkend van een zestal manschappen van de bereden politie en van nog twee andere mannen, in dikke pelzen gewikkeld.

Met een kreet van vreugde sprong Henderson van achter zijn barricade te voorschijn en stormde op Raffles en Brand toe, die hij onmiddellijk had herkend.

— Je mag van geluk spreken, James, dat wij onderweg deze heren van de bereden politie hebben ontmoet en hen hebben verteld, waar wij bang voor waren, na wat er op de heuveltop gebeurd is. Ga nu maar gauw met ons mee, onverbeterlijke kerel, en laat aan deze heren de zorg over, madame Dolly Patterson en haar vrienden in verzekering de bewaring te stellen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE SCHAT OP CHEBUDA

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kosten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :